

Annie Lööf: Tal på kommundagarna 2018

Talare

Annie Lööf
Partiledare

Datum

2 februari 2018

Plats

Sigtuna

Det är något särskilt med ett nytt år. Ett nytt valår. Det är extra speciellt. Men inte bara för oss i politiken. Valet i september kommer att avgöra vilket land Sverige ska vara. Det är mycket som står på spel. Att det går bra för många i Sverige är jag den första att skriva under på. Människor får jobb. Världsekonomin lyfter oss. Vår ekonomi går på högvarv. Att vi står starka ser jag exempel på varje dag. Jag ser det i kraften varje småföretagare visar som jobbar långt in på småtimmarna för att klara leveransen till kund i tid. Jag ser det i engagemanget all vårdpersonal visar som varje dag gör heroiska insatser för oss. Jag ser det i beslutsamheten och medmänskligheten som lyser ur blåjuspersonalens blickar. I strävsamheten bland alla som varje dag går till jobbet och drar sitt strå till stacken. Och hos alla dem som varje dag gör medvetna val för att rädda klimatet. När vi gör bokslut vill jag att känslan av optimism och framtidstro ska vara det som präglat 2018. Men om vi ska vi komma dit behöver vi kavla upp skjortärmarna. Vi måste göra mer. Vi måste göra det som krävs för att det ska bli verklighet. Även om det är mycket som går bra i Sverige. Så går det inte lika bra för alla. Bredvid den ljusa och hoppfulla och starka bilden så finns också en annan. En som är lika sann. Och som kräver vår fulla uppmärksamhet. Vi får inte blunda för klyftorna som växer mellan de som får jobb och de som inte får det. För att det finns samhällen som har växtvärk. Och samhällen som bara har värk. För att det finns dem som alltid känner trygghet och dem som inte vågar gå ut om kvällarna. Det är parallella samhällen och två verkligheter. Och bilder som fyller mig både med oro och beslutsamhet. Det behöver inte vara så här. Under de månader som kommer ska vi tillsammans göra vad vi kan för att i ord och handling visa det. Vi ska visa att vi är en positiv kraft för förändring. En kraft för ett öppnare, tryggare och starkare Sverige. Tillsammans kan vi vända oron till handlingskraft. Tillsammans kan vi ta ansvar och visa på resultat. Centervänner, Tillsammans står vi för det nya ledarskap som Sverige behöver. ***Låt oss göra 2018 till början på något nytt och bättre. Låt oss se till att 2018 bli året vi börjar bygga ihop Sverige. Så att alla människor, i hela landet, får chans att jobba och bidra. Låt oss se till att 2018 bli

året vi inte bara oroar oss över otryggheten. Utan faktiskt åstadkommer konkreta resultat. Så att polisen kommer när man ringer och vårdköerna kortas. Låt oss se till att 2018 bli året vi sätter fokus på det som faktiskt kan minska klimatutsläppen. Så att Sverige återigen kan bli ett lysande exempel i världen som andra kan följa efter. Låt oss visa att tillväxt är en förutsättning för en bättre miljö. Låt också 2018 bli året då vi tog integrationsutmaningen på allvar och började genomföra de reformer som krävs. Centervänner, sist men inte minst. Låt oss tillsammans se till att 2018 blir året då vi byter ut Stefan Löfven som statsminister. Året då vi återigen får en stark Alliansregering. ***Sverige är fantastiskt. Ett modernt land. Det ska vara ett välfärdsland där vi tar hand om de mest utsatta. Där man inte lämnas ensam kvar när livet är svårt. Demokratin, företagsamheten, innovationsförmågan, mångfalden, tilliten till varandra och öppenheten mot omvärlden. Att vi är nyfikna och vill upptäcka nya saker. Det är egenskaper som har tagit oss dit där vi är idag. Det har gjort Sverige till ett av världens bästa länder att leva i. Det är värderingar och förhållningssätt som jag brinner för att försvara. Vi kan nämligen se hur liberala värderingar utmanas. Inte minst av populisterna som vill att oron ska ta överhanden. Krafter som vill bygga murar. Ställa människor mot varandra och måla världen i mörka färger. Valet i höst är därför en kamp mellan värderingar. Om vi ska blåsa till reträtt. Sluta oss. Rädda det som räddas kan. Eller om vi ska blicka framåt. Se problemen. Men också ta tag i dem. Visa ledarskap och se till att nyanlända som har svårt att få in en fot på arbetsmarknaden får jobb. Att vända känslan av att otryggheten breder ut sig mot tillförsikt och lugn. Att se till att rädslan för att inte få vård i tid kan bytas mot lugnande besked. Jag tänker ta tag i de problem vi står inför men jag tänker inte stanna vid problembeskrivningen. Vi är inte engagerade i politiken för att klaga. Utan för att vi vill se resultat och åstadkomma förändring. Valet i höst är ett vägval. Det handlar om vart Sverige är på väg. Centervänner, Jag har valt sida. Jag kommer göra allt som står i min makt för att vi ska vända rädslor och oro till hopp och framtidstro. ***Att vi inte ska blunda för problemen blir uppenbart när man får ta del av tunga berättelser om hur enskilda människor utsatts för brott. Det gäller inte minst när otryggheten drabbar hårt arbetande småföretagare. Kriminaliteten den måste bekämpas. Var den än visar sig. För någon vecka sedan läste jag om en ung, företagsam invandrarkvinna som drev en blomsteraffär i Rosengård. Hon hade svårt att få kunder till butiken. De vågade helt enkelt inte gå dit. Gängen utanför hennes dörr var allt för hotfulla. En dag tog hon mod till sig och stod upp mot dem. Hon sa ifrån. Och gängen svarade. Med molotovcocktails. Butiken brann ner. Och med den hennes

drömmar. Utan varor och med en utbränd lokal fanns inga pengar att betala lån och lön med. Hon fick stänga igen butiken. Och i samma ögonblick som hon tvingades vända på klacken och gå därifrån så förlorade Sverige minst ett värdefullt jobb. I somras träffade jag Salam Kurda. En av många driftiga eldsjälar i Husby. Han hade haft sin livsmedelsbutik i 32 år och var ordförande för företagarföreningen. Engagerad i sitt bostadsområde. Stolt och glad över det han åstadkommit. En social person med stort hjärta men som också var innerligt trött. Trött på de återkommande rånen. Trött på att hela tiden vara på sin vakt. Upprörd över att kunder inte vågade komma till hans butik. På att det var omöjligt att teckna en försäkring. Frustrerad över att han fick ägna mer tid åt att prata med polisen, än med sina kunder. I slutet av förra året orkade han inte längre. Otryggheten tvingade Salam att slå igen. Det blev helt enkelt för mycket. Det kan vem som helst förstå. Att hela tiden leva med att vänta på nästa rån eller rån försök. Att hela tiden vara på helspänn. Det tär på både kropp och själ. Det gick till en gräns och sedan gick det inte längre. Han släckte lamporna, stängde dörren och låste till sin butik. För sista gången. Två exempel. Men de är inte ensamma. Det är för människor som Salam och kvinnan med blomsterbutiken som vi måste se till att tryggheten kan återvända. Det är för kunderna, för alla dem som bor i områden med hög kriminalitet som detta är viktigt. Kriminella rötägg ska inte få förstöra livet och vardagen för alla skötsamma, hederliga människor. Det finns en ljus framtid även i våra utsatta områden. Det är jag övertygad om. Men då måste vi stå upp för dem som vill bygga denna framtid. Vi måste stoppa dem som förstör. Helst fånga upp dem innan det går utför och leda in dem på en annan väg. Men den upptrappade våldsspiralen som vi sett flera exempel på i närtid. Det ökande dödliga våldet, brutala metoder, att människor inte vågar vittna. Handgranater på öppen gata. Detta måste brytas. Mina vänner, Tryggheten ska finnas överallt i Sverige. I varje stad. I varje stadsdel. I varje by. I varje förort. Varenda dag på året. ***Regeringen ville visa handlingskraft. Att man tar oron på allvar. Men i sin iver att inte verka passiva, utan vare sig svar och lösningar så fick de bråttom. Och tänkte snabbt. Och när Stefan Löfven tänker snabbt – då tänker han ofta fel. Statsministern lyckades inte tydligt säga nej till att sätta in militär mot de kriminella.

Uppseendeväckande, kan man tycka. Givet hans och Socialdemokraternas historia. I stället för att använda militären. Låt oss lära av dem som lyckats och som kan visa på resultat. Av Södertälje och av New York till exempel. Platser som genom metodiskt och fokuserat arbete lyckats få ned brottsligheten. De lär oss att se det stora i det lilla. Att små brott ofta kan leda till grövre kriminalitet. Och att det därför är så viktigt att sätta in åtgärder i tid. Så att vi kan

bryta destruktiva beteenden i ett tidigt skede. Ge dem som befinner sig på ett sluttande plan möjlighet att välja en annan väg. Samhällets budskap måste vara att brott aldrig lönar sig. Att det råder nolltolerans mot kriminaliteten, även mot småbrott. Då krävs fler poliser. Fler synliga poliser. Det krävs att det finns människor som tidigt ser vilka som är på glid. Vilka unga som slutat dyka upp i skolan och börjat umgås med kriminella. Det krävs också en annan attityd. Idag har Riksåklagaren en riktlinje som säger att stölder för under 60 kronor inte ska leda till att någon lagförs. Det innebär till exempel att anmälningar om snatteri automatiskt läggs ner. Att snatta blir på så sätt lika allvarligt som att gå mot röd gubbe. Det är den typen av signaler vi måste sluta skicka. Annars är det lätt att gå vilse. Ska vi kunna få till förändring. Då krävs också att vi har tuffa mål och att vi följer upp dem. Polisen behöver därför förändra sitt sätt att jobba så att de styr mot tydliga resultat i form av minskad brottslighet. Och att detta följs upp så att polisen kan prioritera sina resurser på bästa sätt. Vad som också är viktigt är att det finns en polisledning som tar sitt uppdrag på allvar. Som kliver fram. Visar ledarskap och som också kan utkrävas ansvar om målen inte nås. Vi bör dra lärdom av de goda exemplen. Har det fungerat i New York, så kan det också fungera här. Vi behöver stärka hela rättskedjan. Med fler poliser, fler åklagare och mer resurser till att säkra teknisk bevisning. Så att dem som grips också kan lagföras. Vi kan vinna kampen mot den grova brottsligheten. Om vi gör rätt saker kan våra gator bli säkra igen. Kriminalitet är som ogräs. Och ogräs får man inte bort bara genom att klippa av bladen som växer fram. Utan genom att rycka upp det med rötterna. Centervänner, Eftersom kriminalitetens rötter ofta är utanförskapet behöver Sverige såväl en bättre skola som en politik som gör att fler kan få ett jobb att gå till. En politik som minskar utanförskapet och bryter klyvningen av Sverige. En politik för fler jobb är också en politik för ökad trygghet. För alla. ***Trygghet och jobb hänger ihop. I tider och på platser utan skydd för äganderätten. Där gömmer och döljer man sina ägodelar. Det man håller kärt. För att det inte ska upptäckas. För att det inte ska stjälas. När människor känner att samhället står på deras sida, när rättsstaten och äganderätten finns där. När polisen är synliga och kriminella inte tillåts härja fritt. Då sker det omvända. Värdefulla varor ställs fram i skyltfönster. Det görs reklam. Det bjuds in till handel. Den kamp mellan kriminella och företagare som vi sett prov på i Husby och i Rosengård. Och i hela Sverige. Den får vi inte förlora. Salam må ha stängt. Men det finns fortfarande tusentals småföretagare runt om i hela landet som fortsätter kämpa. Som skapar jobb. Som betalar för välfärden. Som förbättrar integrationen. De behöver känna att samhället skyddar dem. Att vi står upp för dem. Vad Salam krävde var inga privilegier.

Ingenting extra. Ingen samhällets plusmeny. Det han krävde var att bli behandlad som en fullvärdig medborgare. Med samma rätt som alla andra. Att inte bli bortglömd. Att inte överges. Att inte offras. För mig är det självklart. En attack på företagare är en attack på en av samhällets stöttepelare. Handlaren, restaurangägaren, frisören och målaren. Det är människor som skapar jobb till andra. Som ger dem en trygghet. Mina vänner, Därför måste vi också se till att skapa trygghet för dem. ***Låt oss se till att 2018 blir året då vårdens hjältar får den uppskattning de förtjänar. Eva Lena är sjuksköterska på en akutmottagning i Malmö. Vad Eva Lena heter i efternamn vet jag inte. Det vet inte hennes patienter heller. Eva Lena har nämligen tvingats tejpat över efternamnet på sin namnbricka. Hon är rädd för att bli identifierad. För att bli attackerad. Hon har hotats av anhöriga till skadade. Till offren för det brutala gängvåldet. När en ny patient kommer in på akuten så vet hon inte om hon räddar dennes liv med risk för sitt eget. På samma sjukhus jobbar Niklas. Han berättade inte för sin fru varför han gick in förrådet och började rota den där kvällen. Men det han hämtade var ett basebollträ. Nu ligger det hårda träet under sängen i Niklas hem. Redo att användas om hoten han fått på jobbet blir på riktigt. Han, som dagligen vårdar och hjälper sina medmänniskor, såg ingen annan utväg än att försöka skydda sig själv och sin familj på det sätt han kan. Denna utveckling har lett till att poliser och ordningsvakter måste bevaka sjukhus. De måste finnas där för att säkerställa att läkare, sjuksköterskor och annan vårdpersonal kan göra sitt jobb. De måste finnas där för att se till att människor som gjort det till sin livsuppgift att hjälpa andra, inte skadas. Detta gör mig så upprörd. Det borde vara självklart att människor som jobbar på sjukhus. Som räddar liv, ska kunna göra sitt viktiga arbete utan att hotas. Utan att behöva se sig över axeln. Utan att behöva vara rädda för sin egen och sin familjs säkerhet. Därför måste förslagen om hårdare straff för attacker mot blåljuspersonal och sjukvårdspersonal genomföras. Nya brottsrubriceringar införs. Och vi måste ta hårdare tag mot de som förstör. Mina vänner, När våra poliser, sjuksköterskor och brandmän går och lägger sig på kvällen. Då ska vi se till att de kan känna sig trygga. När de som attackerar poliser, vårdpersonal och brandmän går och lägger sig. Då ska det vara på en säng ägd av Kriminalvården. ***Låt oss se till att 2018 blir året då vi inte längre stillatigande ser på, medan vårdköerna växer. Att vården finns tillgänglig när man behöver den och att den håller hög kvalitet oavsett var i landet man bor. Sällan är man så utelämnad som när ens lilla barn är sjukt. Eller när föräldrarnas åldrande börjar göra sig påmint. När sjukdomar följer efter varandra och man undrar om tiden börjat rinna ut. Då är kontakten med proffsen inom vården ovärderlig. En trygg och hjälpsam undersköterska eller sjuksköterska som

säger: det ordnar sig. Det kommer att bli bra. En erfaren läkare som förklarar: det är ett rutiningrepp. Inget att oro sig för. Känslan att någon hjälper till, att någon som vet vad som kan göras tar hand om en. Den känns i hela kroppen. Tryggheten. Lättnaden. Hur axlarna sänks och man kan andas ut. Men i Stefan Löfvens Sverige ökar vårdköerna. Allt fler får vänta allt längre. Allt färre får de lugnande beskeden i tid. Allt fler känner sig otrygga. Bakom kurvorna som pekar åt fel håll finns människor. Där finns bland annat Bertil. För snart ett år sedan kände Bertil att något inte stod rätt till. Det kliade på hans kropp. I hårbotten. Överallt. Han rev sig blodig. Kunde inte sova. Kortison hjälpte inte. Sömntabletter hjälpte inte. Ingenting som läkarna prövade hjälpte. Och så strax före midsommar kom beskedet. Han hade cancer i bukspottskörteln. I samma ögonblick han fick beskedet slöt sig mörkret omkring honom. Det är en cancer som är svår att upptäcka och där prognosen ofta är dålig. Men i mörkret kunde läkarna också väcka en strimma av hopp. Det gick att operera. Det fanns en chans att fortsätta överleva. Tyvärr upptäcktes Bertils cancer på sommaren. När bristen på vårdplatser är som störst. Otaliga gånger ringde han till sjukhuset och frågade hur det gick. När han skulle få komma in? När skulle de ta bort cancern ur hans kropp? Varje sekund fanns den ju där och gjorde skada. Växte. Förstörde. Svaret blev alltid: Vi vet inte. Vi får se. Bertil skulle ha opererats inom 36 dagar. Så ser rekommendationen ut. En operation som skulle kunna innebära skillnaden mellan liv och död. Men det tog tio veckor innan han fick lägga sig på operationsbordet. Och när dagen väl var kommen. När han låg där. När operationen äntligen var igång. Då fick kirurgen avbryta. Cancern hade spridit sig. Den gick inte längre att operera. Jag vet hur det känns att förlora nära anhöriga i cancer. Hur fruktansvärd sjukdomen är. Ofta villkorlös och förtärande. Jag vet hur det är att slitas mellan hopp och förtvivlan. Hur det känns när cancern släcker liv. Det är inget någon borde behöva gå igenom. Centervänner, De liv som går att rädda får inte gå till spillo på grund av långa köer. Inte någonstans. Det är inte värdigt ett land som Sverige. ***I alliansstyrda Halland får 9 av 10 patienter träffa en specialist inom vårdgarantins gräns. I socialdemokratiska Norrbotten får bara 6 av 10 patienter göra det. Så ser klyvningen av Sverige ut. Så här kan vi inte ha det. Centerpartiet vill därför införa en tillgänglighetsmiljard som belönar de landsting och regioner som lever upp till vårdgarantins löften. Som ser till att fler får träffa läkaren i tid. Som ser till att fler får en nära vård. Idag presenterar Centerpartiet dessutom en ny tuff målsättning. Vi menar allvar med att vi vill vända trenden och korta vårdköerna. För att sjukvårdspersonal ska kunna göra sitt jobb och för att människor inte ska behöva vänta på att få den hjälp och den vård de

behöver. Centerpartiet vill att 95 procent av patienterna ska få vård i tid i hela landet. Vi vill också se en genomgripande primärvårdsreform. Detta bör ske redan under nästa mandatperiod. När det kommer till primärvårdsreformen så behöver flera delar ingå. För det första så ska den som vill kunna lista sig hos en läkare och hans team. Inte bara hos en vårdcentral. Ett nytt besök på vårdcentralen ska heller inte behöva innebära att mötas av ett nytt ansikte. Att känna sin läkare är särskilt viktigt för människor med lång sjukdomshistoria. Eller med kroniska problem. Därför behöver vi för det andra sätta upp målsättningen att fördubbla antalet människor som har en fast läkarkontakt. Idag är det bara 4 av 10 som har det. För det tredje måste det bli enklare för läkare att få driva egna kliniker och mindre mottagningar. På så sätt kan det bli mer attraktivt att arbeta i primärvården och tillgängligheten kan öka. Den viktigaste resursen i vården är människorna som jobbar där. Som är kunniga och professionella. Som visar ömhet och medmänsklighet när vi behöver det som bäst. Som kan vara starka när vi är svaga. Som lugnar oss när vi är oroliga. Som vi vet kämpar för oss, när vi inte orkar göra det själva. Jag slutar aldrig att förvånas och imponeras av det driv och den ork som svensk sjukvårdspersonal har. Men inte heller de orkar vad som helst. Det jobb de gör är både stressande och utmattande. Är kollegorna för få, blir vilan för kort, är underbemanningen ständigt ett problem. Då sätter det sina spår. Då får det konsekvenser. I form av ohälsa, utbrändhet och sjukskrivningar. En känsla av att man inte har de förutsättningar som krävs för att kunna göra sitt jobb. Men det får också konsekvenser för patienterna. Operationer som ställs in. Födslar präglade av stress och spring, i stället för det lugn och ro som blivande föräldrar behöver. När behovet av välfärd ökar, måste också antalet anställda inom välfärden öka. SKL räknar med att 500 000 nya medarbetare måste anställas, fram till 2023. En halv miljon människor. De kommande fem åren. I kommuner. I landsting. Och i regioner. Idag presenterar Centerpartiet därför även förslag för att göra det mer attraktivt att utbilda sig till och arbeta som sjuksköterska. Vi föreslår en examenspremie på 60 000 kronor som ska betalas ut efter att någon jobbat fem år som sjuksköterska. På så vis kan vi både skapa kontinuitet, öka antalet fast anställda sjuksköterskor. Och minska behovet av dyr hyrpersonal. Fler måste också vilja och kunna utbilda sig till specialister. Det är ofta brist på den kompetensen som gör att operationer skjuts upp. Möjligheten att vidareutbilda sig på betald arbetstid finns redan på vissa håll runt om i landet. Vi vill att det ska gälla ännu fler. Centerpartiet vill därför skjuta till 600 miljoner kronor årligen för att fler sjuksköterskor ska ta möjligheten att vidareutbilda sig till specialister. Med full lön. Alltför länge, har

vi förväntat oss alltför mycket, av allt för få. Menar vi allvar med att människorna är världens viktigaste resurs så ställer det krav på oss. Krav på att vi agerar. Centervänner, Det är dags att vi ger vårdpersonal förutsättningar att göra sitt jobb. Det är dags att vi tar hand om dem, som tar så väl hand om oss. ***Låt 2018 bli året då vi på allvar tar oss an integrationsutmaningen.” Begåvad men fattig – ge honom lika chans”. Så stod det på en valaffisch jag såg nyligen. Ett fint budskap. Att alla, oavsett bakgrund, ska ges chansen att förverkliga sin fulla potential. Valaffischen är SSU:s och Socialdemokraternas. Från 1948. Men den kommer aldrig att kunna bli Stefan Löfvens. Inte med den politik han bedriver. Jag måste därför fråga. Vad hände, Stefan Löfven? Vad hände med ambitionen om att ge alla en chans? Nu för tiden verkar Socialdemokraterna mest vara intresserade av att säga nej. Att säga stopp. Att ge upp. Stefan Löfven säger att svensk arbetsmarknad inte ska anpassa sig till de som kommit hit. Det är dem som kommer som ska anpassa sig efter den. Det är klart att man ska anpassa sig. Till samhället och de lagar som råder. Men hur anpassar man sig till en trasig arbetsmarknad? Varför är det ens önskvärt? Arbetslösheten bland inrikes födda är 4 procent. Bland utrikes födda är den 22 procent. Men trots denna gigantiska skillnad så står Stefan Löfven handfallen inför utmaningen. Han vill inte att det ska bli billigare att anställa. Han vill inte att arbetsmarknaden ska bli mer flexibel. Han vill inte se fler enkla jobb växa fram. Han vill inte göra något som skulle se till att fler av de där 22 procenten får jobb. I stället står Stefan Löfven där. I sin trånga, röda lilla box. Passiv, tillbakablickande och famlande efter lösningar. Han plockar fram en arbetsmarknadsåtgärd. En subvention. Ett strategidokument. Och blir förvånad när ingenting funkar. Det är uppenbart att han förlitar sig på fel instruktionsbok. Först lägger vi en massa regler på företagen. Sen höjer vi skatterna på dem. Och sen, när jobben inte växer fram, då subventionerar vi dem. Det håller inte. Ska fler få komma in. Då måste Stefan Löfven bytas ut. De flesta som kommer hit vill inget hellre än att anpassa sig. Bli en del av samhället. Komma in i värmen. De vill jobba. Men de får inte chansen. Den där chansen. Som Socialdemokraterna brukade vilja ge fler. Men som nu bara finns för några få. Den måste vi ge till alla. Centervänner, ”Begåvad men fattig – ge honom lika chans”. För mig och Centerpartiet kommer en ledstjärna i valrörelsen att vara denna: ”Driftig men utanför – ge hen lika chans!” *** Socialdemokraternas politik gör att de är en av våra givna huvudmotståndare i valet. Faktum är att Centerpartiet är det enda alternativet om man både vill byta ut Stefan Löfven som statsminister och samtidigt vara trygg med att Sverigedemokraterna inte ska få inflytande över svensk politik. Jimmie Åkesson sa för en tid sedan sa att

Centerpartiet är Sverigedemokraternas främsta motpol. Jag håller med honom. När det kommer till värderingar är vi varandras motpoler i svensk politik. Medan jag är övertygad om att våra bästa dagar ligger framför oss så blickar Jimmie Åkesson långtansfullt bakåt. Medan jag vill kämpa för ett bättre samhälle så verkar han bara vilja bekämpa samhället. Medan jag vill se lösningar och resultat så ägnar sig Åkesson gärna åt skrämselfpropaganda. Det finns en så kallad tre-regel som beskriver vad man behöver prioritera i en överlevnadssituation. Ofta använd av så kallade ”preppare”. Människor som förbereder sig för att klara sig i kris. De brukar säga att en människa klarar sig tre veckor utan mat. Tre dagar utan vatten. Tre timmar utan skydd. Tre minuter utan syre. Men bara tre sekunder utan hopp. De gör det för att illustrera vad som egentligen betyder något. Hur viktigt hoppet är för människan. Mina vänner, Höstens val är ett viktigt val. Då avgör vi tillsammans vilken väg Sverige ska gå. En sak är säker. Medan Jimmie Åkesson och Sverigedemokraterna står för hopplösheten så ska vi stå för hoppet. ***Centervänner, Låt 2018 bli året då vi börjar bygga ihop Sverige igen. Att det blir året då människor kan känna en större trygghet oavsett var i landet de bor. Att vi börjar resan mot kortare vårdköer. Låt det bli året då vi fokuserar på att få ner klimatutsläppen. Året då människor börjar känna mer framtidstro och optimism. Det fina med demokrati är att det ligger i våra händer. Tillsammans kan vi göra 2018 till starten på något nytt. Något mycket bättre. Alla ni som är här idag. Och alla som tittar eller lyssnar därhemma. Alla vi som brinner för förändring har ett jobb att göra. Vi har 220 dagar på oss att möta väljare och övertyga dem om att vi förtjänar deras röst och deras förtroende så att vi kan skapa den förändring Sverige så väl behöver. Tillsammans kan vi vinna valet. Tillsammans kan vi se till att 2018 blir året då vi får ett nytt ledarskap för Sverige. Tack.

Taggar

2010-tal, 2018, Centerpartiet, Kvinna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/annie-loof-tal-pa-kommundagarna-2018>